Číslo jednací: **37 T 9/2025-742**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29. dubna 2026 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Alice Erleové a přísedících Radoslavy Kaderkové a Jany Hloušové

takto:

Obžalovaný

Vojtěch Z.,

narozený xxx v xxx, trvale bytem xxx, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava od 26. 12. 2024,

je vinen, že

dne 26. 12. 2024 v době kolem 10:05 hodin, na ulici xxx v xxx, po předchozí konzumaci přesně nezjištěného množství alkoholických nápojů, veden žárlivostí na Anežku D., narozenou xxx, a záští vůči Lukáši L., narozeného xxx, kdy si byl vědom toho, že Lukáš L. se nachází uvnitř dřevěné zahradní chatky bez čísla popisného nebo čísla evidenčního na pozemku parcelního čísla xxx a kdy byl současně srozuměn s tím, že se může uvnitř dřevěné zahradní chatky nacházet i Anežka D.,

vstoupil na uvedený pozemek, přesně nezjištěným množstvím benzínu polil jutovou hadru, tuto položil na zem bezprostředně k vnější stěně chatky poblíž vstupních vrat do chatky a pomocí zapalovače tuto hadru zapálil, kdy v důsledku toho vypukl požár uvedené chatky, načež z místa odešel, aniž by učinil jakákoli opatření směřující k uhašení ohně nebo k zabránění vzniku škodlivých následků hrozících na životě a zdraví osobám nacházejícím se uvnitř chatky, na samotné chatce a na věcech nacházejících se uvnitř, kdy následkem jím založeného požáru došlo i přes včasný zásah jednotek Hasičského záchranného sboru k vyhoření vnitřních prostor chatky a zničení tam uložených osobních věcí Lukáše L. a Anežky D. a dále ke zhoření části střechy, části nosných konstrukcí a části obvodových zdí chatky,

přičemž toliko náhodou a zcela nezávisle na jeho vůli nedošlo k usmrcení ani k závažnější poruše zdraví Lukáše L. a Anežky D., kteří poté, co Anežka D. uslyšela zvuk hoření a probudila v té době spícího Lukáše L., z chatky stačili utéct dříve, než u nich mohlo dojít ke vzniku život ohrožujících zranění v podobě závažných popálenin, intoxikace zplodinami hoření, poranění v důsledku

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Závodná.

hroutících se stavebních konstrukcí chatky či poranění v důsledku výbuchu propan-butanových lahví umístěných v chatce, a došlo jen k lehkému poranění Lukáše L., jenž při úniku z hořící chatky utrpěl popáleninu prvního stupně na předloktí pravé ruky a oděrky na kolenou, kterážto zranění si vyžádala pouze jednorázové ošetření,

a tímto jednáním způsobil Lukáši L. zničením osobních věcí uložených v chatce, konkrétně 2 ks zimních bund, 3 ks klubových sportovních bund, teplákové soupravy zn. Adidas, teplákové soupravy zn. Puma, 2 párů sportovních tenisek zn. Nike, mobilního telefonu zn. GoClever Insignia 5X se SIM kartou, tabletu zn. Samsung, tabletu zn. Lenovo, televizoru zn. Sharp, 2 ks propan-butanových láhví a dvou plotýnkového vařiče, škodu v celkové výši 19 750 Kč, Anežce D. zničením osobních věcí uložených v chatce, konkrétně mobilního telefonu zn. Motorola se SIM kartou, kožené kabelky, občanského průkazu, karty zdravotní pojišťovny, zimní bundy zn. Sinsay, zimní bundy nezjištěné značky, 3 ks dámských riflových kalhot a 2 ks dámských mikin zn. Calvin Klein, škodu v celkové výši 5 430 Kč a vlastníku požárem poškozené zahradní chatky umístěné na pozemku parcelního čísla xxx v katastrálním území Heřmanice, právnické osobě YUSUFELI s.r.o., škodu v přesně nezjištěné výši,

tedy

jednak
dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem, a tento čin spáchal na dvou osobách, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

jednak
poškodil cizí věc, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

čímž spáchal

jednak
pokus zločinu vraždy podle § 21 odstavec 1, § 140 odstavec 2, odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025,

jednak
přečin poškození cizí věci podle § 228 odstavec 1 trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025,

a odsuzuje se

podle § 140 odstavec 3 trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025 za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025 k úhrnnému trestu odnětí svobody **v trvání 15 (patnácti) let.**

Podle § 56 odstavec 3 trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025 se obžalovaný pro účely výkonu tohoto trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

Podle § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025 se obžalovanému dále ukládá **trest propadnutí věci, a to**

- plastový **kanystr** s modrým víčkem o objemu 5 litrů, včetně obsahu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Závodná.

- plastový **zapalovač** fialové barvy o délce 22 cm.

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě způsobené škody poškozeným:

- Anežka D., narozené xxx, bytem xxx, **částku ve výši 5 430 Kč,**
- Všeobecná zdravotní pojišťovna, Praha 3 – Vinohrady, Orlická 2020/4, **částku ve výši 5 109 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11, 50 % ročně z částky 5 109 Kč od 26. 9. 2025 do zaplacení,**
- YUSUFELI s.r.o., Ostrava-Poruba, Jana Šoupala 1597/3, **částku ve výši 65 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11, 50 % ročně z částky 65 000 Kč od 26. 9. 2025 do zaplacení.**

Podle § 229 odstavec 2 trestního řádu se poškození Anežka D. a společnost YUSUFELI s.r.o. odkazují se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování u hlavního líčení vzal soud za prokázaný skutkový stav a vinu obžalovaného tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

2. Úvodem je nutné konstatovat, že v současné době je trestní zákoník účinný ve znění zákona č. 270/2025 Sb., a to od 1. 1. 2026. Soud se tedy ve smyslu ustanovení § 2 odstavec 1 trestního zákoníku nejprve zabýval otázkou, podle kterého znění trestního zákoníku se má posuzovat trestnost činu obžalovaného. *Podle § 2 odstavec 1 trestního zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.* V daném případě pak soud posuzoval všechna v úvahu přicházející ustanovení trestního zákoníku, která se na skutek obžalovaného a jeho trestnost vztahují, a dospěl k závěru, že nové znění trestního zákoníku není pro obžalovaného Z. příznivější, proto byla trestnost činu posouzena podle trestního zákoníku účinného v době, kdy byl čin spáchán, tedy ve znění účinném do 31. 12. 2025.

<u>výpovědi obžalovaného</u>

3. ***<u>Obžalovaný Vojtěch Z.</u>*** byl v <u>přípravném řízení</u> vyslechnut policejním orgánem dne 27. 12. 2024 (č. l. 154-158), kdy k projednávané trestní věci uvedl, že polil deku benzínem, škrtl a šel domů, přičemž od uvedené chatky bydlí asi 20 metrů. Než došel domů, tak již poškození byli u něj doma, kdy byl uhozen do oka a bylo mu rozbito okno. Netušil, že se tam poškozená D. nachází. Svého činu lituje a k tomuto se doznává, kdy byl posilněn alkoholem. Učinil tak ze žárlivosti, k čemuž uvedl, že jej vytáčelo to, že poškozená si chodí, kde chce, jednou spí s ním (obžalovaným) a jindy s poškozeným, a pak zas někde jinde.

4. Při vazebním zasedání konaném dne 28. 12. 2024 (č. l. 129-131) k meritu uvedl, že jeho cílem bylo vyděsit poškozeného L., o kterém si myslel, že je uvnitř, nikoliv zapálit chatku. O tom, kde se nacházela poškozená D. nepřemýšlel, předtím byla u něj a pak se nějak ztratila. Polil hadr benzínem a ten umístil podle své demonstrace cca 60 cm od chatky. Hadr byl velikosti 1, 20 x 1 m. Benzín užíval do motorové pily, přinesl jej z domu v modré tašce. Na hadr vylil asi 1 – 1,5 l

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Závodná.

benzínu, kdy asi 1 litr zůstal v kanystru. Zapálil jej zapalovačem na plyn o délce 20 cm, kterým zapaluje plyn v kuchyni, v důsledku čehož hadr vzplál bouřlivým plamenem. Tento šlehal do výše cca 1 metru. Co se dělo ve vztahu k chatce se nedíval, kanystr dal do tašky, která má kolečka, a s uvedenou jel domů. Dům obžalovaného se nacházel asi 20 m od té chatky. Doma dal kanystr do dřevníku a tašku do verandy, avšak to už se na mstě nacházeli poškození, přičemž L. rozbil okno jeho verandy a dal mu pěstí, v důsledku čehož si lehl na zem. Pak už tam byli hasiči a policie. Dále obžalovaný uvedl, že od rána od 7:00 hodin, kdy vstal, vypil necelého 0, 5 l vody, 3-4 dcl vína, mezitím si zatopil, přičemž nejedl, a k chatce, jež užíval poškozený, šel v cca 9:00 hodin S Anežkou D. měl vztah takový, kdy tato si k němu chodila vyprat, chodila se k němu najíst, vykoupat se a uklidit. Měli občasný sex, avšak byli toliko kamarádi, nežili spolu jako druh a družka. Chatku dříve chtěla zapálit Anežka D., kdy obžalovanému sdělila, že tam rozlila uvnitř benzín, ale když viděla, že tam spí, tak to nezapálila. Udělat to chtěla, neboť se nenáviděli; poškozený si tam měl vodit jinou. D. začala prvně spát s obžalovaným, poté začala chodit i za poškozeným. Hadr zapálil z vlastního rozhodnutí, neboť byl na Lukáše L. naštvaný, žárlil na něj. Uvedený hadr ležel na zemi na kachličkách, neboť poškozený měl na místě kachličky a pás z gumy. Když ten hadr zapálil, tak se ho dál víc nedotkl. Na policii odhadl, že ten hadr mohl být v rozloženém stavu velký cca 1,2 m x 1 m. Když tam šel, venku mrzlo, byly asi -4 ° C a byla jinovatka. Své jednání označil za nerozvážné a lituje jej.

5. U hlavního líčení obžalovaný Z. uvedl, že s poškozenou Anežkou D. spolu plánovali Štědrý den a další sváteční dny, kdy tato k němu přišla 25. 12., neboť na Štědrý den byla někde u Petřvaldu, kde žije její dcera a matka. Udělali si opožděný Štědrý večer, avšak při jeho probuzení, přičemž mohl vstávat asi v 9:00 hodin, se již poškozená nenacházela doma, obžalovaný byl tudíž zase sám. Myslel si, že poškozená jela zpátky ke své mámě, nebo byla s někým jiným, nepřemýšlel nad tím. Připouští, že existovala možnost, že by šla k poškozenému. Nasnídal se a v afektu šel na to místo, kde přebýval poškozený Lukáš L. Na to místo, které zapálil. Poškozeného chtěl svým činem vystrašit, aby si tento našel jiné bydlení, kde D. nebude tak nablízku. Žárlil, avšak neuvažoval o tom, že si s poškozeným o tom promluví. Nevěděl, že tam spí, protože na druhý svátek vánoční jsou většinou lidé doma. Mohl tam dojít asi v 10:00 hodin. Do vozíčku na rozvoz letáků si vzal s sebou kanystr s benzínem, který měl v místě, kde skladoval dřevo a ostatní věci. Vozík bral, protože věděl, že by se mu kanystr těžce nesl. Již od momentu, kdy vytahoval vozík, věděl, že jde zapálit chatku. Zajel k té chalupě, který byla 20 nebo 50 metrů, kousíček od jeho baráku. Je to místo, kde je ta zahradní chata. Ležel tam kus hadry, ten polil benzínem a zapálil ho s úmyslem poškozeného vystrašit, protože poškozený znal Anežku D. déle, kamarádili spolu a sem tam jej přistihl, jak se plíží kolem jeho baráku. Uvedený hadr nepřesouval, ležela cca metr od chatky. Zapálený hadr vzplál intenzivně. Sebral kanystr, který dal domů do dřevníku. Vozík dal do verandy. Požár sledoval až poté, během čehož si nevšiml, že by z chatky někdo vybíhal. Neujišťoval se ani předtím, jestli je chatka prázdná. Poté už viděl, že tam jde poškozená D. a za ní šel poškozený L., který se chtěl také dostat dovnitř. Nepustil jej, tento mu tudíž rozbil okno hůlkou, kterou má obžalovaný na chození a kterou nechává opřenou o plot. Dvakrát jej udeřil do obličeje, v důsledku čehož si sedl na schody, a pak se to seběhlo všechno najednou. Přijela policie, hasiči a sanitka. Na oku měl tři stehy. Určitě neměl úmysl někoho v té chalupě zapálit, kdyby takto chtěl učinit, tak ho zabední nebo zašprajcuje vchodové dveře. Poškozeného v době projednávaného skutku znal asi 2-3 týdny od vidění. Poškozenou znal od dubna téhož toku. Vztah k této měl takový, že chodila kolem jeho domu, když pracoval na zahrádce. Říkala mu, jestli nechce přivézt něco z obchodu a jestli nechce pomoci. Později toho využil a pozval ji na kávu, což vedlo k tomu, že později jej navštěvovala skoro denně. Chodila mu tam uklízet, chodila

se vykoupat atp. Společnou domácnost spolu nevedli, nežili spolu jako muž a žena, kolem domu dělala ženské práce. K intimnímu vztahu s poškozenou se obžalovaný vyjádřil tak, že tato tvrdí, že jej neměli, on však s tímto nesouhlasí. Bylo to, když měla náladu, takže dvakrát týdně. K Lukáši L. měla poškozená takový vztah, že jednu dobu ho neměla ráda, říkala, že si někam vodil těhotné ženy, a potom ho zase začala mít ráda. U něj v chatce ji viděl, zároveň mu několikrát říkala, že si tam nechala nějaké hezké a užitečné věci, které někde našla. Obžalovaný však dále uvedl, že neví, jestli někdy bývá vevnitř chatky. Na existenci intimního vztahu mezi poškozenými se neptal. V chatce poškozeného L. viděl dvakrát, když tam tudy jezdil s letáky, což činil dvakrát do týdne. Na chatce nebylo poznat, že v ní někdo bydlí. L. u chatky nikdy neviděl, avšak D. ano. U chatky to zapálil, aby vystrašil poškozeného proto, že mu D. řekla, že tento tam bydlí. V místě požáru měl poškozený zásoby vody, a to přímo u dveří, dva nebo tři barely. Ve svém domě bydlel obžalovaný 12 let, přičemž chatka vypadala pořád stejně, možná přibyly nějaké pláty desek. Na chatku má výhled toliko z kuchyně, kdyby však poškozený na chatce uvedeného dne pracoval, viděl by jej z tohoto okna. S poškozeným jej seznámila poškozená, a to jako svého přítele, cca 14 dní před projednávanou událostí. Věděl, že do chatky se dá dostat plechovými jednokřídlými vraty, když tam šel, tak poškozený tam asi byl. Chatka nemá okna, je celá obložená OSB deskami. Dveře nebyly úplně zavřené, když hadr zapálil. S ohledem na svůj zrak, je pro něj těžké poznat, zda tyto byly otevřené či zavřené. Předcházejícího dne vypili s poškozenou nějaké víno a vodku. Ráno vypil, co zbylo od včera, opilý se však necítil. Pít alkohol byl jeho ranní zvyk, avšak nyní již 10 měsíců nepije. Po přečtení předchozích výpovědí pro rozpory obžalovaný dále uvedl, že tvrzením, že ta holka spí jednou tam, jednou tam, bylo myšleno, že možná Anežka spala i u Lukáše. Taktéž připustil, že s hadrem, na který nalil benzín, hýbal, následně však uvedl, že s ním asi nehýbal. Uvedl, že je pravdou, že ten hadr zapálil, protože byl na Lukáše naštvaný, žárlil na něj, chtěl ho vystrašit a dostat pryč z toho squatu. Tu chatku nechtěl zničit, jako chtěl ji zapálit, ale ne, aby to bylo takové bouřlivé. Udělal to ze zoufalství, v nějakém afektu. K dotazům dále uvedl, že projednávaný skutek uskutečnil onen den, neboť měl prostor a volný čas. V minulosti se o zapálení chatky bavil s poškozenou. Ona tuto chtěla zapálit, avšak odešla s nepořízenou, na což ji řekl, ať to nechá na něm. Za zapalovač, kterým měl hadru zapálit, označil růžový (č. l. 248). Neuvažoval, že by zavolal hasiče., protože v tom stavu nevěděl, kde má telefon. Tím myslel stav rozrušení. Závěrem dodal, že neměl jakkoliv v úmyslu ublížit poškozené D., s touto vždy jednal jako rovný s rovným. Kdyby měl důvodné přesvědčení, že tato se v chatce nachází, nešel by ji zapálit.

výpovědi svědků

6. ***Poškozený Lukáš L.*** byl vyslechnut v přípravném řízení dne 15. 1. 2025 (č. l. 174-180), kdy uvedl, že asi tři dny po Vánocích ho přítelkyně probudila s tím, že slyší nějaký zvuk. Když se šel podívat, tak již hořela polovina chaty. Venku mu sousedi sdělili, že viděli Vojtěcha Z. odcházet s kanystrem. Vrátil se zpátky do chatky, odkud vytáhl přítelkyni, poté se tam vrátil ještě jednou pro oblečení, protože byl jen ve spodním prádle. Snažil se požár uhasit tak, že na něj lil vodu, kterou měl ve velkých barelech uvnitř. Běžel k obžalovanému, kde byla otevřená branka, tento stál na verandě v bundě a čepici, ptal se ho, co to udělal, že je mohl zabít. Z. se zeptal, co se děje, a otevřel dveře. Ihned poté, co otevřel dveře, dal mu poškozený dva údery. Potom se postavil a běžel zpátky k chatě, ale to už na místo přijížděli záchranné služby. Jimi byl pak odvezen na Fifejdy do nemocnice, když utrpěl poranění pravé ruky a pravé nohy. Byl ošetřený jednorázově. V chatce mu všechno shořelo. Měl tam oblečení, telefon, dva tablety, televizi. Chatka byla vybavena kuchyňskou linkou, skříní, nočními stolky. Z venku bylo okno a dveře

zadělány OSB deskami a polystyrenem. Mezi polystyreny dával izolační vatu. K osobě Anežky D. uvedl, že se jednalo o jeho přítelkyni. Bydlela u něj v chatce i u obžalovaného Z. V chatce spolu žili asi půl roku, udržovali intimní vztah. Chatka byla dlouho opuštěná, a proto se rozhodl v ní bydlet a opravit ji. Nebyla v ní elektřina, vařil na propanbutanové lahvi, která byla umístěná v pravé straně chatky. Z. blíže nezná, ví jen tolik, že u něj bydlela poškozená. Neměl s ním žádné konflikty. Poškozená se o něj starala, neví, jestli s ním udržovala intimní vztah. Tuto tam dvakrát v létě navštívil. Obžalovaný bydlel asi 50 metrů od chatky. Z venku se nijakým způsobem nedalo poznat, že je někdo uvnitř, toliko tak, že pokud byl uvnitř, tak nezamykal visacím zámkem. Požárem mu vznikla škoda, kdy tento poškodil 2 ks zimních bund, 3 ks klubových sportovních bund, teplákové soupravy zn. Adidas, teplákové soupravy zn. Puma, 2 párů sportovních tenisek zn. Nike celkem asi za 9.500 Kč. Dále tam měl mobilní telefon zn. GoClever Insignia 5X se SIM kartou, tablet zn. Samsung, tabletu zn. Lenovo, televizor zn. Sharp, to vše asi za 3 900 Kč. Pak tam měl ještě 2 ks propan-butanových láhví a dvou plotýnkový vařič. U hlavního líčení poškozený uvedl, že spal a Anežka D. jej probudila, že slyší průvan, kdy sdělila, že hoří. Nic sám neslyšel, ale nedalo mu to a šel se podívat ven a zjistil, že je dům celý v plamenech. Plameny byly na levé straně. Venku mu sdělili okolo stojící sousedi, že viděli obžalovaného Z., jak odcházel s kanystrem od chatky směrem domů. Ve vzteku šel za ním a viděl jej, jak stál na verandě a díval se. D. během uvedeného nevnímal. Přeskočil plot a řekl mu, ať otevře dveře. Obžalovaný byl přiopilý a dotazoval se „co se děje“, přičemž dveře neotevíral. Proto mu rozbil okno. Poté, co otevřel dveře mu ho udeřil, poškozená jej z něj strhla. Udeřil obžalovaného na tvář asi jednou nebo dvakrát. Poté jej hasiči vzali na ošetření. Během popisovaného děje byl oblečen jen ve spodním prádle. Chatka, o které mluvil, sousedila s domem Vojtěcha Z. Byla opuštěná a otevřená, a proto ji rok obýval. V průběhu času ji zateplil polystyrenem a vyměnil dveře. Venkovní plechová vrata uzamykatelná nebyla, avšak vnitřní ano. Přes polystyren dal dřevotřísku. Chatku vybavil kuchyňskou linkou, postelí, skříněmi a televizí. Měl tam také mobil a dva nebo tři tablety. V chatce ale nebyla voda ani elektřina, elektroniku nabíjel u kamarádů. Po dobu jednoho roku tam s ním bydlela poškozená, během tohoto roku se setkal i s obžalovaným, kdy byli i vzájemně představeni, a to asi měsíc před projednávanou událostí. Bydlel asi týden s obžalovaným a poškozenou v domě pana Z., a to s jeho souhlasem. Poslední měsíc již obžalovaný věděl, že v chatce bydlí. V projednávané době byla Anežka D. jeho družkou, avšak chvílemi přebývala i u Z. O tom, jestli se Z. vedla intimní život, nepřemýšlel. Nikdy na ni neviděl zranění, nikdy si na obžalovaného nestěžovala. Ani poškozený neměl s obžalovaným žádný spor. V důsledku projednávaného jednání měl popálenou ruku, který si nevyžádala skoro žádnou léčbu. Popálenou měl nepatrně i pravou nohu. Dostal na to mast. Kromě nábytku a elektroniky shořelo jeho oblečení, jakož i další majetek, doklady atd. Anežka D. tam měla kabelku. Od té doby se s poškozenou viděl až u kriminální policie, mezitím v kontaktu nebyli. Tato nebyla po incidentu ošetřována, nic se jí nestalo. Po incidentu přebývali s poškozenou u pana Z., odkud je vystěhovávala policie. Otevřít měla právě D. Za napadení obžalovaného byl trestně stíhán a odsouzen.

7. ***Poškozená Anežka D.*** byla vyslechnuta v přípravném řízení dne 15. 1. 2025 (č. l. 166-173), kdy uvedla, že ráno druhý den po Vánocích ji kolem asi 10:00 hodin vzbudil velký hukot. Vzbudila poškozeného Lukáše L., kdy mu sdělila, že hoří, neboť slyšela, jak praská dřevotříska. Tento vyběhl ven a zjistil, že už to hořelo hodně. Šla hned za ním, ale vrátila se zpátky pro oblečení, protože byla jen ve spodním prádle. Jak vyběhla ven, tak jim sousedi sdělovali, že to udělal obžalovaný. Tento stál za oknem a díval se na ně. Utíkala k němu, aby se zeptala, co to udělal, na což odpověděl „no a co“. Pak tam přiběhl L. a dal mu jednu ránu. Poté šla pryč, nečekala na

policii, protože byla v pátrání, přičemž důvod, že to bylo kvůli pošty, nevěděla. Pak se na místo vrátila. Vzpomíná si, že pár dní před projednávanou událostí byl obžalovaný pro benzín. Poškozený L. byl její druh. Znali se asi tři roky a chodili spolu roky dva. V chatce bydleli asi půl roku, před tím bydlela u sebe doma na adrese xxx. Poškozený chatku opravoval, a to tak, že ji zateploval polystyrenem a vybavil. Bydleli v pravé části chatky a vařili na propanbutanových lahvích. V chatce trávila každý den. Obžalovaný proto musel vědět, že se v chatce nachází, neboť tato nikam jinam nechodila. Jestli se někdo zrovna nacházel v chatce se dalo poznat podle toho, zdali bylo zamčeno visacím zámkem. Obžalovaný byl její kamarád, znala se s ním asi 9 měsíců přes společnou kamarádku. Starala se u něj o domácnost a žila u něj v podkroví. Pomáhala mu občas i na záchod, neboť obžalovaný často pil vodku. Pil ji jako vodu, vypil i 3 půllitrové lahve denně. Pil i víno, kdy vypil jednu dvoulitrovou bandasku. Neměla s ním žádný intimní vztah, nežádal ji, aby s ním žila. Ptal se však, kam odchází atp. Jednou se pohádali ohledně poškozeného, kdy obžalovaný sdělil, že „mu tu kuču zapálí“. Toto proběhlo asi měsíc před projednávanou událostí. Žárlil na něj, jiný osobní problém spolu neměli. Obžalovaný věděl, že D. s L. jsou partneři. Poškozený u Z. nikdy nebyl, stejně tak obráceně. Odmítá, že by vylila benzín či jinou hořlavou látku v chatce. V chatce měla mobilní telefon zn. Motorola se SIM kartou, koženou kabelku, občanský průkaz, kartu zdravotní pojišťovny, zimní bundu zn. Sinsay, zimní bundu nezjištěné značky, 3 ks dámských riflových kalhot a 2 ks dámských mikin zn. Calvin Klein. Celková hodnota zničených věcí byla asi 5.400 Kč. Jednalo se o mobilní telefon, kabelku, doklady, 2 zimní bundy, 3 kalhoty a 2 mikiny. Zraněna nijak nebyla. U hlavního líčení poškozená k projednávané věci uvedla, že se s obžalovaným zná, označuje jej za kamaráda nebo známého. Naposledy jej viděla v den projednávané události. Nebyl mezi nimi intimní vztah. Bydlela u něj a starala se o něj, když nemohl chodit, a to asi sedm měsíců. Tato pomoc spočívala v úklidu a umývání nádobí. Když došlo k projednávané události, spali spolu s Lukášem L. v chatce, která byla naproti domu obžalovaného. Poškozený byl její přítel, a to po dobu asi jednoho roku. Spolu s ním před projednávanou událostí žila u Z., ale poškozený se musel vystěhovat. Popsaná chatka byla menší, měla dvoudílná železná vrata. Elektřina tam byla zavedena, avšak nefungovala, sociální zařízení ani voda tam nebyla. Byly v ní dvě zařízené místnosti, v předsíni byly nějaké předměty, ale druhý pokoj byl zařízen postelí, notebooky a telefonem, poškozený tam bydlel, kdy se nejspíše jednalo o tzv. squat. Pro vodu chodili k Z. Tento věděl, že poškozený v chatce žil, určitě také věděl, že se chatka zamyká řetězem s visacím zámkem, pokud v ní nikdo nebyl. Den nebo dva dny po Vánocích, než došlo k požáru tak byla u Z., pak od něj odešla, kdy k odchodu došlo v noci. Nebylo to poprvé, co takto v noci odešla od Z. k L. Na přímý dotaz uvedla, že se s obžalovaným kvůli této skutečnosti v minulosti hádali. Daného dne mu neřekla, kam jde. Po dobu, co byla u Z. se nescházela se svou rodinou. Nevolal na ni, že by s ní chtěl mluvit. Spali a slyšela, resp. cítila, že něco hoří, což sdělila poškozenému. Tento prvně nereagoval, avšak se zvukem praskajícího dřeva utekli ven. Toto bylo ztíženo, neboť plechová vrata se nedala snadno otevřít. L. je ovšem otevřel, při čemž se popálil o řetěz, kterým byla vrata zevnitř zajištěna. Do objektu se nejspíš nikdo nevracel. Poškozený šel ihned za Z., měl na sobě jen spodní prádlo. Poškozená byla oděna do pyžama. Oblékla se pak u kamarádky. Když vyšli ven, již viděli, že objekt je celý v plamenech, venku byli sousedi. Mohlo se to stát kolem 9:00 hodin ráno. Hasiče a záchranku volali sousedi. O tom, že požár založil obžalovaný, jim řekli sousedi. Poškozený šel za Z. ho „profackat“, když se je pokusil zabít. Obžalovaného viděla v okně předsíně, vstupní dveře byly otevřené. Branka byla zavřená jen na kliku, nebyla zamčená. Poškozený bil obžalovaného na schodech, když jej z něj strhla. Po uvedeném incidentu utekla, neboť byla hledána policií, ke kamarádce. V požáru měla telefon a notebook, osobní věci měla u obžalovaného. Poškozený se přestěhoval do jiné chatky v objektu, jednu noc strávili u Z., kdy

ráno přijela policie. Dále k dotazům opakovaně uvedla, že obžalovaný musel vědět, že je v chatce i ona.

8. ***Svědek Miroslav D.*** v rámci přípravného řízení dne 17. 1. 2025 (č. l. 181-185) vypověděl, že na druhý svátek vánoční viděl obžalovaného Z., jak jde k té chatce s červeným kanystrem s vozíčkem. Jednalo se o menší kanystr s objemem 5 nebo 10 litrů. Měl na sobě tmavší budu. Poznal jej podle chůze, kdy tento měl na sobě žabky. Potkal ho na ulici xxx na úrovni branky, která vede k chatce. Ze svého vozidla, když obžalovaného míjel, viděl, jak tento s kanystrem kráčel do branky. Co tam šel dělat nevěděl, nevěděl také, že chatka je obydlená. Za pár minut, když jeli zpátky, viděl již chatku v plamenech. V přední části již byly plameny až nahoru. Zastavil nad brankou a přivolal hasiče, na jejichž příjezd vyčkal. V okolí chatky viděl ženu, která žila s obžalovaným, nacházela se na půl cesty mezi finským domkem obžalovaného a shořelou chatkou. Byla oblečena normálně. Potom z chatky vyšel nějaký bezdomovec, který byl ve spodním prádle, bosý. Tento muž sdělil, že v chatce už se nikdo další nenachází a že mu to někdo podpálil. Ukazoval směrem na konec ulice xxx, a dále vyčkal na příjezd hasičů. Z. zná jako zákazníka svého obchodu s potravinami, kde tento nakupoval standardní nákup a pravidelně také nejlevnější vodku. Chodíval tak jednou, dvakrát do týdne. Tento bydlel ve finském domku, kde také zaregistroval tu ženu, ale neví, jaký spolu mají vztah a jestli spolu bydlí. Tato měla asi 30-40 let, Z. kolem 50 let. Z. měl přezdívku inženýr, neboť to o sobě prohlašoval. Po požáru jej již v okolí nepotkal. Na shořelé chatce neviděl nikoho pracovat, ani tráva tam nebyla posekaná. Výpověď svědka byla za souhlasu státního zástupce i obžalovaného u hlavního líčení v souladu s ustanovením § 211 odstavec 1 trestního řádu čtena.

znalecké posudky

9. V rámci přípravného řízení byl za účelem posouzení duševního stavu obžalovaného vypracován ***znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie dětská, dorostová a pro dospělé a z oboru psychologie, odvětví klinická psychologie***, který zpracovali znalci MUDr. Kateřina Černeková a PhDr. Petr Štěpaník (č. l. 275-278). V závěrech posudku znalci konstatovali, že *psychiatrickým vyšetřením* obžalovaného bylo zjištěno, že tento trpí syndromem závislosti na alkoholu. Nebyly zjištěny projevy svědčící pro jinou duševní poruchu či onemocněni. Do doby spáchání trestného činu byla kromě zmíněné alkoholové závislosti zjištěna také opilost prostá, nekomplikovaná, v úrovni středně těžké. Mezi projevy tohoto stupně alkoholové opilosti patří do různé intenzity narušené motorické schopnosti, většinou pomalejší psychomotorické tempo, vyšší míra impulsivního jednání, narušená schopnost artikulace. Schopnost vnímat, chápat a rozumět povaze a důsledkům vytýkaného jednání ve smyslu, že jde o jednání nedovolené/právem zakázané, byla plně zachována. I přesto, že byla přítomna alkoholová opilost středně těžká, je nutné vzít v úvahu zvýšenou toleranci obžalovaného k alkoholu, ke které došlo vlivem pravidelného užívání alkoholu a rozvoje závislostí. Je schopen tolerovat vyšší množství alkoholu než populace bez závislosti. Jeho rozumové schopnosti, myšlenkové pochody, jsou vlivem alkoholu méně ovlivněny než u populace bez tohoto syndromu. Toto konstatování potvrzuje mimo jiné i vlastní sdělení posuzovaného v rámci znaleckého vyšetření: „Kdybych ho chtěl zabít, tak bych mu zahákl petlici, ať nemůže utéct. Ke dveřím jsem nešel. Nic jsem nezamykal, nic jsem nezabarikovával." Schopnost vůlí započít, zdržet se, ovládat nebo ukončit toto jednání bylo v důsledku alkoholové opilostí lehce sníženo, z forenzního hlediska o cca třetinu, tedy forenzně nepodstatně. Důvodem je přítomná poněkud vyšší míra, či tendence k impulsivnímu chování v rámci ovlivnění

alkoholem. Kromě syndromu závislosti na alkoholu nebyla u obžalovaného zjištěna žádná další duševní porucha či onemocnění. V době, kdy požíval alkohol, tj. před spácháním trestného činu, si mohl být plně vědom toho, jaký vliv má alkohol na jeho chování a jednání. Mohl si být vědom toho, že požitím alkoholu může jednat nepředvídatelné a že své chování a jednání může ovládat méně. Prognóza dalšího vývoje se bude odvíjet od rozhodnutí obžalovaného, zda bude i nadále pokračovat v nadužívání alkoholu či nikoli. Nedošlo u něj k žádné zásadní degradaci osobnosti v důsledku konzumace alkoholu a má dostatečné rozumové schopnosti k tomu, aby tuto situaci vyhodnotil. Je schopen vyhodnotit zejména vliv alkoholu na jeho chování a jednání, je schopen si vlastními silami zajistit odbornou pomoc. Stran ochranné léčby se znalkyně domnívá, že s ohledem na nekritičnost posuzovaného vůči své nadměrné konzumaci alkoholu by žádná z forem léčby nebyla efektivní a neplnila by svůj účel. V rámci ambulantních kontrol a péče není možno kontrolovat abstinenci, v rámci ústavní formy léčby pak nelze předpokládat jeho plnou spolupráci v rámci psychoterapeutických a edukativních programů, které jsou podstatnou části protialkoholní léčby. Z psychiatrického hlediska není další pobyt obžalovaného na svobodě nebezpečný. Z psychiatrického hlediska se jako motivace k jednání jeví žárlivost a zlost na osobu Anežky, kterou považoval za svou partnerku a která ho předchozí dny zklamala tím, že jej nenavštívila v domluveném vánočním čase a dala přednost jinému muži. Prošetřované jednání není vysvětlitelné patologickými projevy v psychice ve smyslu vlivu bludné či halucinatorní produkce, vlivu mentální retardace, závažné deprese apod. Obžalovaný je schopen vnímat, chápat i rozumět průběhu trestního řízení bez omezení. Je schopen se jej jako účastnit. *Psychologickým vyšetřením* bylo zjištěno, že obžalovaný je muž s průměrnou intelektovou úrovní, bez známek organického kognitivního deficitu, s adekvátní mentální produktivitou odpovídající věku a dosaženému vzdělání. Hierarchie životních hodnot je poměrné omezená, zaměřuje se zejména na uspokojení základních potřeb, pohodlí a udržení určité míry osobní svobody. Sociální vztahy obžalovaného jsou dlouhodobě limitované, udržuje spíše okrajové či účelové kontakty, včetně nestabilních partnerských vztahů, a vykazuje tendenci k samotářství, které kompenzuje nadměrným pitím alkoholu. Osobnost je celkově charakterizována vysokou emoční stabilitou, slabší sebereflexí v oblasti rizikového chování a zvýšeným sklonem k návykovému chování. Dostupné údaje potvrzují, že v situacích zátěže, frustrace nebo při dlouhodobém a neřešeném pití alkoholu dochází k impulsivnímu a nepřiměřenému řešení konfliktů, včetně užití výhrůžek, ničení majetku nebo jednání s potenciálním nebezpečím pro jiné osoby. Úroveň ovládání agresivity je v běžném stavu dostatečná, avšak pod vlivem alkoholu výrazně klesá a impulzivní složka osobnosti převažuje nad racionálním uvažováním, což zvyšuje riziko násilného nebo neuváženého jednáni. Vztah obžalovaného ke společnosti lze označit za spíše indiferentní až mírně odtažitý, bez aktivního zájmu o širší sociální zapojení a bez potřeby udržovat pevnější mezilidské vazby. Možnosti resocializace závisí zásadně na řešení závislosti na alkoholu a na vytvoření strukturovaného sociálního prostředí s dohledem a kontrolou. V případě setrvání v osamělosti a pokračujícího pití zůstává riziko selhání resocializace a návratu k impulsivnímu chování zvýšené. Z psychologického hlediska bylo jednání obžalovaného motivováno kombinací frustrace, pocitu zklamání a žárlivostí spojené s narušeným vztahem k Anežce, přičemž vliv měl také alkohol, který snížil jeho sebekontrolu a zvýšil impulzivitu. Skutek byl spíše afektivně podmíněný, s cílem vyvolat strach a zastrašit rivala, než aby šlo o promyšlený úmysl způsobit vážnou újmu na zdraví. Motivace je tedy převážně situační a afektivní, bez známek patologické agrese nebo chladného kalkulu. Obžalovaný je vzhledem k průměrné úrovni intelektových schopností, zachované paměti i orientace plně schopen zapamatovat si průběh událostí a následně je věrohodně reprodukovat, s obvyklými odchylkami odpovídajícími jeho věku a momentální intoxikaci alkoholem. Obžalovaný vykazuje tendenci k bagatelizaci

rizikového chování a k mírnému zkreslování obrazu sebe sama směrem k sociálně žádoucímu. Tyto projevy však neukazují na sofistikovanou snahu o vědomou a cílenou manipulací s fakty, ale spíše na obrannou potřebu zmírnit svou odpovědnost a zachovat si obraz klidného a nekonfliktního člověka.

10. V rámci přípravného řízení byl dále vypracován ***znalecký posudek z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická chemie a fyzikální chemie, specializace zkoumání příčin a podmínek pro vznícení, hoření a výbuchy,*** který byl vypracován znalkyní kpt. RNDr. Renátou Zátopkovu (č. l. 290-294). Z uvedeného vyplývá, že na části ohořelé desky označené psem, která byla zajištěna v přední části chatky z venkovní strany, a na části ohořelého materiálu ze sítě označeného psem zajištěného vedle chatky z venkovní strany byly nalezen obsah směsi těkavých hořlavých látek charakteristických pro automobilové benzíny. Obžalovaným vydaný kanystr obsahoval 1050 ml automobilového benzínu. Dále byl vypracován ***znalecký posudek z oboru požární ochrany*** (č. l. 319-321) znalcem Ing. Ivo Šromem, kdy tento v závěrech posudku konstatoval, že uvedený objekt byl postaven převážně z hořlavých materiálů. Ve vnitřních prostorách se nacházely materiály na bázi dřeva a textilní zařízení, dále plastové vybavení. Místo vzniku požáru se nacházelo zvenčí při obvodové čelní stěně objektu. Výšková úroveň kriminalistického ohniska byla v popisovaném místě ve spodní části, při dřevěné obvodové konstrukci zahradní chatky, vpravo od garážových vrat. Znalec v rámci svého zkoumání potvrdil úmyslné zapálení jako příčinu vzniku požáru. Požár vznikl po rozlití hořlavé kapaliny na textilní materiál umístěn při obvodové stěně zahradní chatky. Poté došlo pomocí otevřeného plamene k iniciaci par této kapaliny. Nejprve došlo k rozšíření hoření na část dřevěné stavební konstrukce obvodové stěny zahradní chatky v místě úmyslného zapálení, poté došlo k šíření požáru jak vertikálním směrem, tak i horizontálním do obytného prostoru chatky. Směr a rychlost vycházel zejména z místa rozlití hořlavé kapaliny, dále byl určen jejím množstvím. Dobu zdraví a život ohrožující přítomnosti uvnitř hořící lze odhadovat v řádu desítek sekund. Při absenci hasebního zásahu lze předpokládat, že požár by se rozšířil na celý objekt zahradní chatky, kdy by bylo reálné předpokládat možnost výbuchového děje uvnitř přítomných propan-butanových lahví. Na okolní objekty by se s ohledem na dostatečné odstupové vzdálenosti nerozšířil. Osoby obývající uvedenou chatu mohly být vystaveny zplodinám, sálavému teplu, zřícení stavebních konstrukcí a výbuchovému ději propan-butanových lahví. Lze s jistotou předpokládat, že při absenci hasebního zásahu by takto nastartovaný proces vzniku požáru vedl k úplnému vyhoření celého objektu, resp. všech přítomných hořlavých látek a materiálů v rámci celého objektu zahradní chatky.

11. Dále byl v rámci přípravného řízení vypracován ***znalecký posudek z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady*** (č. l. 337-338) znalcem Jaromírem Vlčkem. Z uvedeného znaleckého posudku vzal soud za prokázáno, že posuzovaná zahradní chatka byla již před vznikem požáru jednak stářím a jednak neudržováním znehodnocená. Provizorní úpravy za účelem zajištění nouzového bydlení pak ze znaleckého hlediska nelze považovat za opravy. Zahradní chatka neměla před požárem vzniklým při projednávaném jednání žádnou cenu. Cena věcí poškozeného Lukáše L. činila dle dostupných údajů 19 750 Kč, cena věcí poškozené Anežky D. činila dle dostupných údajů 5 430 Kč. U hlavního líčení znalec dále uvedl, že chatka v době požáru byla natolik degradována stářím a požárem, že tato se již nedala opravit. Okna byla zabitá deskami. Dveře do obytné místnosti nebyly původní a byly také zabité deskami, a tudíž i před požárem tato neměla hodnotu, když byly mimo jiné shnilé nosné sloupky. Ze zprávy Ing. Vlastislava B. (č. l. 681), konzultanta znalce Jaromíra Vlčka zaslané e-mailem, vyplývá, že chatka

nesplňuje standardy pro to, aby byla považována za stavbu pro individuální rekreaci. Částka 65 000 Kč jako náklady na odstranění zbytků stavby dle znalce Vlčka odpovídá průměru. Ze stavu chatky lze dojít ke stanovisku, že jsou zteřelé i ostatní stěny, nejen poškozená stěna, tyto však nebyly znalcem zkoumány, neboť by za tímto účelem muselo dojít k rozebrání dalších částí stavby. Jako objekt tato stavba neměla hodnotu. V současné době se obdobné objekty nestaví, ale kupují jako celky. V původním stavu se chatka obnovit nedá tak, aby byla shodná se stavem před požárem.

12. V průběhu řízení před soudem byl poškozenou společností YUSUFELI s. r. o. předložen ***znalecký posudek z oboru stavebnictví*** (č. l. 654-657) vypracovaný znalcem Ing. Martinem Jankem, který v závěru posudku konstatoval, že na základě provedeného posouzení je rekreační chatka s přístavkem po požáru zcela zničena a vyžaduje kompletní obnovu všech konstrukcí. Obnova stavby v původním rozsahu je technicky možná a náklady na její realizaci činí přibližně 375 000 Kč. V samotném posudku pak znalec uvedl, co přesně tvoří tuto celkovou částku (demolice a odstranění zničených prvků – 65 000 Kč, základy a podlahy – 60 000 Kč, konstrukce stěn – 85 000 Kč, střešní konstrukce – 70 000 Kč, okna a dveře – 50 000 Kč, omítky a povrchy – 45 000 Kč).

listinné a věcné důkazy

13. *Z odborného vyjádření Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje* k požáru zchátralé dřevěné chatky obývané osobami bez domova (č. l. 348-374) vzal soud za prokázáno, že se jednalo o požár zchátralé chatky s jedním nadzemním podlažím, kdy konstrukce této chatky byly tvořené ze dřeva. Střešní plášť byl tvořen asfaltovými pásy. Nadzemní podlaží bylo rozděleno na dvě místnosti, kdy jedna místnost byla bývalá garáž a druhá byla uzpůsobena k bydlení. Nacházela se zde sedačka, malá kuchyňka, ve které se nacházely 2 dvoukilogramové lahve s propan-butanem, kdy na jedné z nich byl umístěn dvou plotýnkový vařič. Vstup do chatky byl možný pouze pomocí dvoukřídlých plechových garážových dveří. Chatka byla odpojena od veřejné elektrické sítě. Požární ohnisko bylo stanoveno na celou obývanou místnost s obvodovou konstrukcí. Po zhodnocení veškerých na místě zjištěných skutečností bylo kriminalistické ohnisko požáru určeným vyšetřovatelem požáru stanoveno do venkovního prostoru na čelní pravé strany chatky. Bylo zjištěno, že jediným možným zdrojem iniciace požáru byl zdroj otevřeného ohně. Z odborného vyjádření jednoznačně vyplývá stanovisko zpracovatele, že jedinou jednoznačnou příčinou vzniku požáru bylo úmyslné zapálení čelní strany chatky za pomocí zdroje otevřeného ohně a kapalného akcelerantu hoření. Požár vznikl v pravé dolní části chatky a kvůli přítomnosti akcelerantu i konstrukci stavby se rychle rozšířil přes obvodovou konstrukci do vnitřního prostoru chatky a na střešní konstrukci.

14. *Z protokolu o ohledání místa činu, z přehledu zajištěných stop, ze záznamu o použití služebního psa a z přiložené fotodokumentace* (č. l. 4-26) vzal soud za prokázánu situaci na místě činu. Ohledání místa činu proběhlo 26. 12. 2024 ve 12:30 hodin. Místo ohledání se nachází na ulici xxx, parcelní číslo xxx, xxx, kdy tato parcela je oplocena. Předmětem ohledání byla chata o velikosti 5, 75 metrů x 6 metrů. Před samotnou chatou se nacházel poškozený stavební materiál, např. dřevěné desky a skelná vata. Chata jevila známky silného ohoření a celkově chata jeví známky hašení odpovídající zásahu hasičského záchranného sboru. Po levé straně chaty se nachází kovová dvoukřídlá vrata. Ve spodním rozsahu těchto vrat se nacházely fleky od nezjištěné tekuté látky (zajištěna jako stopa č. 2). Uvnitř se nacházela obdélníková místnost 5, 75 metrů x 3 metry, která sloužila jako

sklad zemědělského a podobného nářadí. Druhá místnost obsahovala dvě skříně a další vybavení, které nelze blíže specifikovat. Při pohledu na druhou část chatky byla viditelná okna bez výplně (v tomto prostoru zajištěna ohořelá deska jako stopa č.1). Po pravé straně je viditelná zcela chybějící stěna a okna bez výplně. Po pravé straně chaty vedle venkovní stěny byla zajištěna ohořelá skelná vata (stopa č. 3). U vstupu do kůlny se nachází dvě propanbutanové lahve s hořákem. Z *protokolu o ohledání věci a přiložené fotodokumentace* (č. l. 27-41) bylo zjištěno, že tyto lahve se nacházejí na výše specifikovaném volně přístupném pozemku za silně ohořelou chatou a kůlnou. Jednalo se o lahve o objemu 2 kg a průměru 22 cm. Na jedné z těchto lahví byl umístěn dvou plotýnkový vařič. Ze *situačních mapových snímků* (č. l. 42-43) vzal soud za prokázáno, že bydliště obžalovaného Z. se nacházelo naproti chatky – místu činu – v sousedství a vzdálenosti nepřesahující 100 m vzdušnou čarou.

15. Z *protokolu o prohlídce těla poškozeného L. a přiložené fotodokumentace* (č. l. 62-70) vzal soud za prokázáno, že tento je vysoký 191 cm a vážil 95 kg. Svetr, v němž se během prohlídky nacházel, byl v horní části zabarven do hněda jakoby ohořelý. Pod svetrem měl oděno znečištěné triko zn. Guess. Dále měl šedé kraťasy a polobotky černé barvy. Z *protokolu o prohlídce těla poškozené D. a přiložené fotodokumentace* (č. l. 71-82) bylo zjištěno, že tato je 172 cm vysoká, vážila cca 60 kg, nebyla na jejím těle nalezena žádná čerstvá poranění.

16. Z *protokolu o ohledání plastového kanystru s přiloženou fotodokumentací* (č. l. 83-98) bylo zjištěno, že se jedná o bílý, částečně průhledný kanystr o objemu 5 l. Uvnitř tohoto kanystru se nacházel celkový objem cca 1 litr neznámé žlutavo-oranžové tekutiny.

17. Z *protokolů o vydání věci včetně fotodokumentace* (č. l. 213-222, 229-238 a 244-249) vzal soud za prokázáno, že poškozený vydal své oděvy, kdy tyto byly poškozené ohněm, zároveň byly pošpiněny zaschlou tekutinou červené barvy. Obžalovaný také vydal oděvy, kdy z těchto bylo zjištěno, že jsou pošpiněny tekutinou shodného odstínu barvy, jako ta na oděvu poškozeného. Dále byly vydány i dva zapalovače fialové barvy o délce 8 cm a o délce 22 cm. Z *protokolu o zkoušce funkčnosti zapalovačů* (č. l. 250) vyplývá, že oba zapalovače jsou fungující, kdy po zapálení vytváří plamen o velikosti cca 2,5 cm, resp. 2,7 cm.

18. Z *protokolu o vydání věci* (DVD nosiče s kamerovými záznamy, č. l. 251-253) *a z fotografií z kamerového záznamu* (č. l. 407-412) vzal soud za prokázáno, že kamera umístěná na sousedním pozemku monitorovala také prostor ve směru k napadenému objektu. Na kamerovém záznamu je možné v časové ose odvodit průběh zapálení chaty obžalovaným Z., kdy tento si v tašce na kolečkách přivezl kanystr s hořlavinou. Z místa požáru chaty pak vycházejí poškození. Po ulici se pohybuje vozidlo, které řídil svědek Miroslav D. Z otisku časového razítka na záběrech je vidět, že ke skutku došlo dne 26. 12. 2024 v čase od 10:04:13 hodin do 10:14:28 hodin.

19. Z *přípisu Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje* (č. l. 345-346), *ze zprávy o zásahu Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje* (č. l. 377-381) a *ze sdělení Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje* (č. l. 523-524) vzal soud za prokázáno, že jednotka byla vyslána k požáru nízké budovy, zahradního domku. Po příjezdu na místo byl jako uživatel označen Lukáš L., který používal chatku jako provizorní bydlení. Tento byl při jejich příjezdu na komunikaci před domkem bez obuvi s ohořelými vlasy a obočím. Byl nasazen útočný proud C52, jednotka v místě označeném jako místo o uložení propan-butanových lahví začala rozebírat objekt. Byla užita přetlaková ventilace. Na místo se dostavila Policie České republiky,

kdy zjistila podezření na úmyslné zapálení objektu. Zasahovaly HS 5 Slezská Ostrava, HS 2 Fifejdy a JSDH Ostrava-Radvanice.

20. Z *lékařské zprávy k poškozenému L.* (č. l. 383) a z *hlášení úrazu* (č. l. 384) soud zjistil, že tento byl bezprostředně po projednávané události ošetřen v Městské nemocnici v Ostravě pro popáleniny na pravé horní končetině a pro odřená kolena při pádu. Toto si vyžádalo jednorázové ošetření v úrazové ambulanci centrálního příjmu s Emergency.

21. Z *lékařských zpráv k obviněnému* (č. l. 388, 394, 396), *ze záznamu o zachycené osobě na PZS* (č. l. 389), *z výsledkové zprávy k toxikologickému vyšetření krve* (č. l. 391) a *z výsledkové zprávy k toxikologickému vyšetření moči* (č. l. 392) vzal soud za prokázáno, že obžalovaný Z. byl bezprostředně po projednávané události ošetřen poté, co dostal pěstí od souseda (*poškozeného L.)*. V 16:57 hodin téhož dne byl zachycen na protialkoholní záchytné stanici. Hladina alkoholu v krvi byla stanovena na 1, 59 g/kg, přičemž krev byla odebrána v 16:40 hodin Hladina alkoholu v moči byla stanovena na 2, 45 g/kg, přičemž moč byla odebrána v 16:35 hodin. Při ošetření na oftalmologické ambulanci Městské nemocnice Ostrava byl u obžalovaného přítomen hematom víček, krytá sutura v laterální části dolního víčka.

22. Ze *záznamů o orientačních dechových zkouškách na alkohol* (č. l. 398-401) bylo zjištěno, že v den projednávané události v 11:04 hodin bylo naměřeno obžalovanému 3, 24 promile alkoholu v dechu, téhož dne v 15:40 hodin 1, 72 promile alkoholu v dechu. Poškozenému L. bylo v den projednávané události naměřena v 10:48 hodin naměřeno 0 promile alkoholu v dechu, stejně jako téhož dne v 15:29 hodin. Poškozená D. taktéž neměla žádný alkohol v dechu.

23. Z *DVD nosiče se zvukovým záznamem telefonátu na tísňovou linku* (č. l. 417), *z přepisu telefonického hovoru* (č. l. 418) *a z výpisu události z informačního systému Policie ČR „JITKA"* (č. l. 420-424) vzal soud za prokázáno, že požár byl oznámen svědkem Miroslavem D. dne 26. 12. 2024 v 10:14 hodin.

24. Z *výpisu z katastru nemovitostí s katastrální mapou* (č. l. 454-456) ze dne 2. 4. 2025 bylo zjištěno, že zahradní chatka, která byla požárem poškozena, se nachází na pozemku, který byl vlastněn spoluvlastníky – D. T. (bytem xxx), H. V. (bytem xxx), T. D. K. (bytem xxx) a YUSUFELI s.r.o. (sídlem Jana Šoupala 1597/3, Ostrava-Poruba). Jednalo se o parcelu č. xxx v obci xxx v katastrálním území Heřmanice o výměře 1 365 m^2. Ze sdělení a uplatnění nároku na náhradu škody ze strany společnosti YUSUFELI s. r. o. (č. l. 465-466) bylo zjištěno, že ke dni 15. 2. 2025 byla tato čtvrtinovým spoluvlastníkem výše zmíněného pozemku, jehož součástí byla předmětná chatka. Nemovitost z jejich strany nebyla užívána ani pronajímána jiné osobě. Pozemek byl oplocen a uzamčen, kdy k poslední kontrole došlo při nabytí vlastnického práva. S ostatními spoluvlastníky nebyla společnost v kontaktu, kdy s těmito vedli civilní spor. Z internetového výpisu z katastru nemovitostí (č. l. 680) vzal soud za prokázáno, že v současné době je pozemek se stejným parcelními identifikačními údaji vlastněný toliko společností YUSUFELI s.r.o.

hodnocení důkazů

25. Po takto ***provedeném dokazování a vyhodnocení všech důkazů jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti*** v souladu s ustanovením § 2 odstavec 6 trestního řádu dospěl soud k závěru, že vina obžalovaného Z. byla dostatečně prokázána bez důvodných pochybností.

26. Obžalovaný Vojtěch Z. od začátku trestního stíhání doznal, že skutečně předmětného dne vzal kanystr s benzínem s tímto došel k zahradní chatce nacházející se na sousedním pozemku, na hadr ležící poblíž chatky nalil benzín a tento přineseným zapalovačem zapálil. Současně uvedl, že nečekal, že reakcí budou tak bouřlivé plameny. Po zapálení hadry šel domů, neotáčel se na chatku ani nezavolal hasiče. Nijak požár dále neřešil. Svou obhajobu pak obžalovaný zaměřil na skutečnost, že neměl v úmyslu nikomu ublížit, chtěl jen poškozeného Lukáše L., u kterého předpokládal, že se bude nacházet v chatce, jen vystrašit a zajistit, aby se z chatky odstěhoval pryč. Dále se hájil tím, že vůbec nevěděl a ani nemohl vědět, že se v chatce nachází i Anežka D., tedy se nemohl dopustit pokusu trestného činu vraždy na dvou osobách. Tedy obžalovaný doznal průběh skutkového děje, své protiprávní jednání, ale popíral, že by byla naplněna subjektivní stránka trestného činu vraždy, zavinění, konkrétně úmysl ublížit komukoliv na zdraví či životě, stejně jako popíral, že by bylo kryto zaviněním i naplnění znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu – spáchání čin na dvou osobách.

27. S doznáním obžalovaného o průběhu skutkového děje korespondují další provedené důkazy. *Svědek Miroslav D.* potvrdil, že viděl obžalovaného, jak jde k předmětné chatce s kanystrem ve vozíku, o pět minut později pak již viděl chatku v plamenech, volal hasiče, obžalovaného již na místě neviděl. Z kamerových záznamů je patrno, že předmětného dne jde po cestě směrem k zahradní chatce muž, a to s vozíkem, vozík nechává na cestě a s kanystrem jde k zahradní chatce, po chvíli jsou viditelné plameny v místě, kde se nachází chatka. Tento muž se pak vrací s kanystrem na cestu, nakládá jej na vozík a odchází směrem k ulici xxx (tedy k směrem k bydlišti obžalovaného). Výše uvedené je pak v souladu i s *listinnými důkazy* (protokol o ohledání místa činu, protokoly o vydání věci apod.), jakož i se *znaleckými posudky* (z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická chemie a fyzikální chemie, specializace zkoumání příčin a podmínek pro vznícení, hoření a výbuchy a z oboru požární ochrany). Soud má tedy za jednoznačně prokázáno, že obžalovaný Vojtěch Z. v bezprostřední blízkosti chatky zapálil hadru, kterou předtím polil benzínem, přičemž právě tato látka působila jako akcelerant hoření.

28. Pokud jde o ohrožení života poškozených a o následky na zdraví poškozeného Lukáše L., považuje soud vinu obžalovaného za spolehlivě prokázanou zejména *svědeckými výpověďmi poškozených* Anežky D. a Lukáše L. Oba poškození se ve vzájemně konzistentních a v podstatných bodech shodných výpovědích vyjádřili tak, že se v době vzniku požáru nacházeli uvnitř zahradní chatky. Pouze náhodou, kdy se poškozená Anežka D. probudila v důsledku akustických projevů požáru, došlo ke včasnému zjištění nebezpečné situace a k následnému úniku obou poškozených z objektu, čímž bylo odvráceno jejich usmrcení. Vznik poranění na ruce poškozeného Lukáše L. je prokazován nejen jeho vlastní svědeckou výpovědí, ale též výpovědí poškozené Anežky D. a odpovídající lékařskou zprávou, která tato poranění objektivizuje. Skutečnost, že poškození byli jednáním obžalovaného vystaveni přímému a bezprostřednímu ohrožení života, dále vyplývá ze závěrů znaleckého posudku z oboru požární ochrany, z něhož je patrné, že požár se v důsledku použití akcelerantu a konstrukčních vlastností objektu šířil rychle a způsobem typově způsobilým ohrozit lidský život. V přímé příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného, v jím založeném požáru, došlo ke zničení věcí, které poškození L. a D. měli v interiéru obývané chatky. Tato skutečnost také vyplývá z výpovědi poškozených a z provedeného znaleckého posudku z oboru požární ochrany. Soud pak neměl důvod pochybovat o věrohodnosti výpovědí poškozených, neboť jak již bylo výše uvedeno, tito v podstatných a důležitých bodech vypovídali opakovaně v různých fázích trestního řízení shodně, jsou souladné i navzájem, a navíc jsou ve shodě i s doznáním obžalovaného. Výše způsobené škody byla objektivizována rovněž

znaleckým posudkem, a to z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady. Ve vztahu k zahradní chatce, která byla požárem zničena, bylo znalcem konstatováno, že tato byla značně znehodnocená stářím, neudržovaná a neodborně upravována, přičemž ještě před vznikem požáru byla znehodnocená a neopravitelná. Škoda, která vznikla majiteli pozemku, jehož součástí je i tato chatka, pak nebylo možno bez dalšího dokazování přesně určit.

29. Za této situace neměl soud sebemenší důvod pochybovat o průběhu skutkového děje, jakož i o osobě pachatele.

30. Oproti obžalobě státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ostravě ze dne 23. 7. 2025, sp. zn. 1 KZV 66/2024, byla upravena forma zavinění ve vztahu k poškozené Anežce D. tak, aby odpovídala skutková věta provedenému dokazování. Tato úprava pak nemá žádný vliv na právní kvalifikací jednání obžalovaného.

právní kvalifikace

31. Po ***právní stránce*** bylo jednání obžalovaného Vojtěcha Z. přesně specifikované ve výrokové části tohoto rozsudku kvalifikováno jednak jako pokus zločinu vraždy podle § 21 odstavec 1, § 140 odstavec 2, odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025, neboť bylo prokázáno, že se obžalovaný dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil s rozmyslem, a tento čin spáchal na dvou osobách, a jednak jako přečin poškození cizí věci podle § 228 odstavec 1 trestního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2025, neboť bylo prokázáno, že obžalovaný poškodil cizí věc, tedy věc, která je ve vlastnictví jiné osoby, a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou, tedy škodu přesahující částku 10 000 Kč ve smyslu ustanovení § 138 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.

32. Trestného činu *vraždy dle § 140 odstavec 2 trestního zákoníku* se dopustí ten, kdo jiného úmyslně usmrtí s rozmyslem nebo po předchozím uvážení. Objektem skutkové podstaty tohoto trestného činu je lidský život, předmětem je živý člověk. Zvlášť závažný zločin vraždy je pak považován za jeden z nejzávažnějších trestných činů. Tato skutková podstata oproti skutkového podstatě dle § 140 odstavec 1 trestního zákoníku vyžaduje naplnění znaku „s předchozím *rozmyslem* nebo *po předchozím uvážení*“. Je-li čin spáchán s rozmyslem, pak pachatel, byť třeba jen na krátkou chvíli, zváží aspekty stěžejní pro spáchání činu. Obžalovaný Z. si na místo činu dopravil vozíkem kanystr s dříve obstaraným motorovým benzínem a zapalovač. Zajištění a dopravení těchto prostředků představuje sled navazujících kroků, které objektivně vyžadují čas, soustředění a opakovaná dílčí rozhodnutí o výběru vhodného prostředku, tj. akcelerantu hoření, o jeho přenesení či přepravě na místo a o následném zapálení. Právě tato posloupnost kroků poskytuje prostor k rozvaze a zároveň vylučuje závěr, že by šlo o jednání zcela náhlé, momentální a nekontrolované. Z uvedeného důvodu má soud za prokázáno, že obžalovaný měl před spácháním činu dostatek příležitostí své jednání přehodnotit, upustit od něj apod., přesto pokračoval v realizaci svého záměru, tedy dopustil se projednávaného jednání s rozmyslem. Tuto skutečnost nevylučuje ani závěr znalce psychologa o tom, že skutek obžalovaného byl spíše afektivně podmíněný, s cílem vyvolat strach a zastrašit, než aby šlo o promyšlený úmysl způsobit vážnou újmu na zdraví, motivace obžalovaného byla tedy převážně situační a afektivní, bez známek patologické agrese či chladného kalkulu. Toto vysvětlení znalce je nutno hodnotit v kontextu všech ostatních provedených důkazů a ve světle právní kvalifikace skutku. Afektivní

podmíněnost jednání sama o sobě totiž nevylučuje existenci rozmyslu ve smyslu § 140 odstavec 2 trestního zákoníku, pokud měl pachatel, byť i v kratším časovém úseku, reálnou možnost zvážit své jednání a jeho následky. Jak již bylo uvedeno výše, obžalovaný nejednal impulzivně v bezprostřední reakci na podnět, nýbrž jeho jednání předcházela série cílených a navazujících kroků, které objektivně vytvářely časový i psychický prostor k úvaze. Soud proto dospěl k závěru, že i pokud byl v motivaci obžalovaného přítomen afekt a situační podmíněnost, tyto okolnosti nepřerušily jeho schopnost své jednání kontrolovat a usměrňovat.

33. Subjektivní stránku jednání obžalovaného ve vztahu k pokusu o usmrcení dvou osob pak soud dovodil jednak z průběhu skutkového děje, jednak z vyjádření obžalovaného a s ohledem na okolnosti předcházející samotnému skutku. Obžalovaný ve vztahu k tomuto znaku skutkové podstaty (dle § 140 odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku) jednal minimálně v úmyslu nepřímém dle § 15 odstavec 1 písmeno b) trestního zákoníku. Způsob provedení činu svědčí o tom, že obžalovaný jednal vědomě, cíleně a se srozuměním možného následku, jímž bylo usmrcení poškozených. Skutečnost, že jeho primární deklarovaný cíl mohl směřovat „pouze" k zastrašení, nelze akceptovat jako okolnost vylučující úmysl ve vztahu k následku, neboť použití vysoce nebezpečného prostředku – hořlaviny a otevřeného ohně – v bezprostřední blízkosti obývaného prostoru je způsobilé vyvolat účinek na lidský život s vysokou mírou pravděpodobnosti, a této skutečnosti si musel být obžalovaný přinejmenším vědom.

34. Ve vztahu k pokusu o usmrcení poškozeného Lukáše L. soud dospěl k závěru, že obžalovaný jednal právě minimálně v nepřímém úmyslu, neboť obžalovaný uvedl, že cílem bylo vystrašit poškozeného L., o kterém si myslel, že je uvnitř, nikoliv zapálit chatku. Vzhledem k použitému akcelerantu hoření a zapálení hadru v těsné blízkosti chatky tedy minimálně věděl, že svým jednáním může způsobit porušení zájmů chráněných trestním zákoníkem, v tomto případě zájmu společnosti na ochraně zdraví a života každého jednotlivce. O tom, že věděl, že se poškozený nachází v chatce, není nutno polemizovat, neboť to sám obžalovaný doznal, navíc z jeho vyjádření, že chtěl poškozeného vystrašit, jednoznačně vyplývá, že o této skutečnosti dobře věděl. Navíc obžalovaný věděl, že poškozený chatku užívá k bydlení, znal způsob zajištění a z těchto okolností také jednoznačně vyplývá, že skutečně věděl, že se poškozený v době založení požáru bude nacházet uvnitř. Přesto bez jakéhokoli varování inicioval požár za použití benzínu jako akcelerantu hoření a zapalovače, a to v bezprostřední blízkosti chatky, čímž zvolil způsob provedení, který je typově a fakticky způsobilý vyvolat rychlý rozvoj požáru a zásadně ztížit únik osob z uzavřeného prostoru. Zvolený postup přitom není rozumně vysvětlitelný toliko snahou vystrašit poškozeného, neboť při použití akcelerantu a při zapálení v těsné blízkosti objektu z hořlavých materiálů je dominantním a předvídatelným účinkem nikoli pouhé zastrašení, ale vznik intenzivního požáru spojeného s vysokou pravděpodobností smrtelného následku pro osoby uvnitř.

35. Ve vztahu k úmyslu usmrtit Anežku D. pak soud dospěl k závěru, že obžalovaný byl minimálně srozuměn s tím, že se poškozená může v předmětné chatce nacházet. Když se toho dne probudil, všiml si, že poškozená již není v místě jeho bydliště, věděl, že v chatce často přebývá právě s poškozeným L., se kterým tvořila pár. Obžalovaný si před založením požáru žádným způsobem neověřil, zda se v chatce nezdržují i jiné osoby než poškozené, po založení požáru od objektu vzdálil, aniž by se jakkoli zajímal o následky svého jednání, aniž by se pokusil ověřit, zda se uvnitř nachází kromě poškozeného ještě jiné osoby, neučinil žádné kroky k odvrácení následku, nevyužil možnosti požár bezprostředně tlumit ani nepřivolal pomoc složek

Integrovaného záchranného systému, a to ani v situaci, kdy musel vnímat, že požár se rozvíjí způsobem ohrožujícím život osob užívajících chatku. Ostatně sám uvedl, že jej překvapila mohutnost plamenů. Obžalovanému tedy bylo zcela zjevně lhostejné, jaký následek vznikne jeho jednáním, zda jím založený požár zasáhne případně i jiné osoby, které se v chatce mohly nacházet vyjma poškozeného. Tedy evidentně byl smířen ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 2 trestního zákoníku se všemi následky, které mohly nastat. V tomto směru soud upozorňuje na judikatury (např. rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. 1. 2013, sp. zn. 1 To 39/2012, publikovaný pod č. 74/2013 Sb. rozh. tr.), dle které lze srozumění pachatele se vznikem trestněprávně relevantního následku, a tím i jeho zavinění ve formě nepřímého úmyslu, dovodit též v případech tzv. nepravé lhostejnosti. Na rozdíl od lhostejnosti pravé, pro niž je typická nulitní vůle pachatele ve vztahu k následku, a která proto sama o sobě neumožňuje uzavřít na srozumění, nepravá lhostejnost vyjadřuje kladné stanovisko pachatele k oběma reálně uvažovaným alternativám vývoje děje. Pachatel zde akceptuje nejen variantu, při níž k porušení či ohrožení chráněného zájmu nedojde, ale současně i variantu, při níž trestněprávně významný následek nastane. Soud tudíž dospěl k závěru, že obžalovaný jednal ve vztahu k potenciálnímu usmrcení Anežky D. v úmyslu nepřímém, kdy jednání obžalovaného naplňuje znaky popsané nepravé lhostejnosti.

36. Subjektivní stránku jednání obžalovaného ve vztahu k poškození cizí věci, a to jak poškození chatky, tak zejména k poškození či zničení věcí se v chatce nacházejících soud rovněž dovodil jednak z průběhu skutkového děje a jednak z vyjádření obžalovaného. Obžalovaný jednal v přímém úmyslu dle § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, chtěl porušit zájem chráněným trestním zákoníkem, tedy zájem společnosti na ochraně majetku každého subjektu, zcela úmyslně založit požár i s jeho všemi předvídatelnými důsledky (viz výše).

37. Obžalovaný Z. se dopustil zvlášť závažného zločinu vraždy ve stadiu pokusu dle § 21 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť tento již začal naplňovat všechny znaky skutkové podstaty, avšak nedošlo k dokonání, a to díky náhodě nezávislé na vůli obžalovaného, tedy k usmrcení poškozených. Z provedeného dokazování však vyplývá úmysl obžalovaného k bezprostřednímu dokonání trestného činu, kdy subjektivní stránka je důkladně rozebrána výše.

38. Pokud jde o trestní odpovědnost obžalovaného, pak o této soud neměl důvod pochybovat. Ze závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví odvětví psychiatrie, jednoznačně vyplývá, že obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení, je schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání i své chování plně ovládat. Soud tedy dospěl k závěru, že obžalovaný Vojtěch Z. je zcela plně trestně odpovědný.

<u>úvahy o trestu</u>

39. K *osobě obžalovaného Vojtěcha Z.* bylo zjištěno, že je starobním důchodcem, v roce 2025 pobíral starobní důchod ve výši 26 042 Kč měsíčně. Ze zprávy z místa bydliště nebylo k jeho osobě zjištěno negativních připomínek, v opise z evidence přestupků nemá obžalovaný žádný záznam. V opise z evidence rejstříku trestů fyzických osob má obžalovaný dva záznamy, přičemž první záznam byl amnestován. Dále byl obžalovaný odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Ostravě ze dne 18. 3. 2020, sp. zn 6 T 37/2020, pro přečin svádění k pohlavnímu styku podle § 202 odstavec 1 trestního zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody. Tento

záznam je v současné době osvědčen, tedy se nyní na obžalovaného hledí jako na osobu soudně netrestanou.

40. Při ***ukládání trestu*** soud hodnotil u obžalovaného Z. všechny okolnosti důležité pro jeho druh a výměru, taktéž hodnotil okolnosti důležité pro přiměřenost trestní sankce podle ustanovení § 38 trestního zákoníku a ustanovení § 39 odstavec 1, odstavec 2, odstavec 3 trestního zákoníku, když rovněž přihlédl ke společenské škodlivosti protiprávního jednání obžalovaného a významu chráněných zájmů, které byly činem obžalovaného dotčeny. Obžalovaný porušil zájem společnosti na ochraně zdraví a života každého jedince, jakož i zájem společnosti na ochraně majetku každého subjektu. Obžalovanému částečně polehčuje, že se na něj v současné době hledí jako na osobu soudně netrestanou, avšak současně je nutné dodat, že nesplňuje podmínky pro přiznání polehčující okolnosti ve smyslu ustanovení § 41 písmeno p) trestního zákoníku, tedy že by před spácháním trestného činu vedl řádný život, neboť byl v minulosti již soudně trestán (viz výše). K těmto předchozím odsouzením soud přihlédl při hodnocení osoby pachatele ve smyslu ustanovení § 39 trestního zákoníku. Soud dále přihlédl k částečnému doznání obžalovaného. Na druhou stranu obžalovanému ve smyslu ustanovení § 42 písmeno n) trestního zákoníku přitěžuje, že spáchal více trestných činů. V neposlední řadě soud přihlédl k osobě obžalovaného, jeho věku a možnosti jeho nápravy, jakož i ke skutečnosti, že jednání obžalovaného ve vztahu k trestnému činu vraždy zůstalo ve stádiu pokusu (i když pouze díky náhodě). Nelze však opomenout, zejména ve světle nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2012, sp. zn. III ÚS 1250/12, že pokus trestného činu je vždy typově méně závažnou formou trestného činu než dokonaný trestný čin. Nedostatek následku, jako součásti objektivní stránky trestného činu, nesporně snižuje stupeň škodlivosti pokusu oproti dokonanému trestnému činu. Za této situace dospěl soud k závěru, že v daném případě je na místě s přihlédnutím k výše uvedenému ukládat obžalovanému trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby stanovené pro nejpřísněji trestný čin vraždy dle § 140 odstavec 3 trestního zákoníku, tedy v rozpětí od patnácti do dvaceti let, přičemž se jedná o trest úhrnný dle § 43 odstavec 1 trestního zákoníku, neboť je obžalovaný odsuzován za více trestných činů. Obžalovanému Vojtěchu Z. byl tedy uložen trest odnětí svobody v trvání patnácti let, když tento druh trestu snad zajistí nápravu obžalovaného, zajistí jeho abstinenci, a v konečném důsledku i ochrání společnost před jednáním obžalovaného. Pro účely výkonu tohoto trestu byl obžalovaný zařazen do věznice s ostrahou, a to za využití moderačního práva soudu daného ustanovením § 56 odstavec 3 trestního zákoníku. I když se obžalovaný dopustil zvlášť závažného zločinu, za který mu byl uložen trest odnětí svobody převyšující osm let, má soud za to, že náprava obžalovaného bude lépe zajištěna ve věznici s ostrahou. Obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu odnětí svobody, je ve věku 67 let, jeho násilná trestná činnost „zůstala" ve stádiu pokusu. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a klinické psychologie, vyplývá, že možnosti resocializace závisí zásadně na řešení závislosti na alkoholu, což bude zajištěno výkonem trestu. Dále znalec psycholog konstatoval, že skutek byl spíše afektivně podmíněný, s cílem vyvolat strach a zastrašit rivala, než aby šlo o promyšlený úmysl způsobit vážnou újmu na zdraví. Motivace obžalovaného byla tedy převážně situační a afektivní, bez známek patologické agrese nebo chladného kalkulu. Tedy s ohledem na výše uvedené má soud za to, že využití ustanovení § 56 odstavec 3 trestního řádu je zcela na místě.

41. Dále byl obžalovanému uložen v souladu s ustanovením § 70 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku **trest propadnutí věcí,** a to plastového kanystru s modrým víčkem o objemu 5 litrů, včetně obsahu, a plastového zapalovače fialové barvy o délce 22 cm, neboť se jedná o věci ve

vlastnictví obžalovaného, které tento užil ke spáchání vytýkané trestné činnosti, jsou tedy nástroji trestné činnosti.

42. Soud má za to, že takto vyměřený trest je dostačující jak z hlediska individuální, tak z hlediska generální prevence.

náhrada škody

43. Podle § 43 odstavec 3 trestního řádu je poškozený oprávněn navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost nahradit v penězích škodu nebo nemajetkovou újmu, která mu byla trestným činem způsobena, nebo uložil povinnost vydat bezdůvodné obohacení, které obžalovaný na jeho úkor získal (dále jen „nárok na náhradu škody“). Aby soud mohl rozhodnout v adhezním řízení, musí poškozený svůj nárok na náhradu škody uplatnit, neboť bez návrhu nemůže být o náhradě škody rozhodnuto. Nárok na náhradu škody je třeba uplatnit způsobem a formou, které nevzbuzují pochybnosti, že poškozený skutečně náhradu požaduje. Nárok na náhradu škody je nutno uplatnit vůči určité osobě včas, tzn. nejpozději u hlavního líčení před zahájením dokazování. Nárok na náhradu škody je nutno uplatnit řádně, tzn. uvedením údajů, z nichž je patrný důvod a alespoň minimální výše nároku na náhradu škody. Výši škody uvedenou řádně a včas je pak možno v průběhu dalšího řízení měnit. Soud je pak ohledně výše požadované škody včetně příslušenství (úroků z prodlení či dne začátku prodlení atd.) vázán návrhem poškozeného.

44. Náhrada škody ve svém základu vychází z ustanovení § 2910 občanského zákoníku, které stanoví, že škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil, přičemž povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva. Podle § 2952 občanského zákoníku náleží poškozenému náhrada škody ve výši škody skutečně vzniklé a ve výši ušlého zisku v příčinné souvislosti s protiprávním jednáním škůdce.

45. Podle § 1970 občanského zákoníku může věřitel požadovat po dlužníkovi, který je v prodlení s plněním dluhu, úroky z prodlení. Tyto úroky jsou upraveny § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb., podle kterého výše úroku z prodlení odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou pro první den kalendářního pololetí, v němž došlo k prodlení, zvýšené o 8procentních bodů. Prodlení dlužníka se odvíjí ode dne, kdy měl splnit svůj dluh, a neučinil-li tak, pak je v prodlení od tohoto okamžiku. V trestním řízení podle ustálené judikatury (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2019, sp. zn. 7 Tdo 879/2019) soud uloží úhradu úroku z prodlení jako příslušenství nároku na náhradu škody obžalovanému, jestliže poškozený řádně a včas uplatní nárok na náhradu škody a jako příslušenství tohoto nároku žádá i úrok z prodlení. Z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Tdo 1373/2020-438, vyplývá, že § 1958 odstavec 2 občanského zákoníku stanoví, že neujednají-li si strany, kdy má dlužník plnit, může věřitel požadovat plnění ihned (tj. vyzvat jej) a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu, přičemž v trestním řízení takovou výzvou lze rozumět zpravidla okamžik, kdy se obviněný seznámí s návrhem poškozeného podle § 43 odstavec 3 trestního řádu obsaženým ve spise; rozhodující je však vždy zjištění, kdy se projev vůle poškozeného dostal do sféry dispozice obviněného.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Závodná.

46. První hlavní líčení ve věci se konalo dne 25. 9. 2025. Repo sazba stanovená Českou národní bankou na první den kalendářního pololetí, ve kterém se hlavní líčení konalo, byla stanovena na 3,5 %.

47. K trestnímu řízení se řádně a včas připojila poškozená Anežka D. (č. l. 192) dne 26. 12. 2024, kdy proti obžalovanému uplatňovala částku 7 000 Kč. Dokazováním bylo prokázáno, že obžalovaný poškozené způsobil věcnou škodu na majetku, výše škody byla stanovena znaleckým posudkem z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, na částku 5 430 Kč. Mezi vznikem škody a jednáním obžalovaného pak existuje přímá příčinná souvislost. Poškozená nad rámec objektivně zjištěné škody nedoložila žádné listinné materiály či jiné důkazy, ze kterých by soud mohl vzít za prokázánu oprávněnost požadované vyšší škody, proto byl obžalovaný zavázán toliko k náhradě objektivně zjištěné škody ve výši 5 430 Kč, a to v souladu s ustanovením § 228 odstavec 1 trestního řádu. Se zbytkem svého nároku na náhradu škody byla poškozená Anežka D. dle § 229 odstavec 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť soud neměl žádný podklad pro přiznání vyšší částky.

48. Dále se k trestnímu řízení se řádně a včas připojila poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky (č. l. 446–447) dne 2. 4. 2025, přičemž uplatnila vůči obžalovanému nárok na náhradu majetkové škody spočívající v nákladech vynaložených na hrazené zdravotní služby poskytnuté poškozenému Lukáši L. ve výši 5 109 Kč, a to spolu se zákonným úrokem z prodlení ode dne následujícího po prvním hlavním líčení ve věci. Oprávněnost požadované výše škody poškozená pojišťovna doložila listinnými materiály. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že mezi jednáním obžalovaného a způsobenou škodu na zdraví poškozeného L., resp. vynaloženými náklady na zdravotní služby poskytnuté poškozenému, existuje přímá příčinná souvislost, proto byl obžalovaný dále zavázán k náhradě škody poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky ve výši 5 109 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ročně ode dne následujícího po prvním hlavním líčení, tj. od 26. 9. 2025 do zaplacení. Tento postup soud je v souladu s ustanovením § 228 odstavec 1 trestního řádu.

49. K trestnímu řízení se dále řádně a včas připojila poškozená YUSUFELI s. r. o. (č. l. 465-466) dne 15. 2. 2025, která vůči obžalovanému uplatnila nárok na náhradu majetkové škody spočívající ve zničení zahradní chatky s garáží ve výši 380 000 Kč. U hlavního líčení pak poškozená prostřednictvím svého zmocněnce upravila uplatňovanou výši majetkové škody na částku 390 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení. I v tomto případě bylo provedeným dokazováním prokázáno, že mezi protiprávním jednáním obžalovaného a vznikem škody existuje přímá příčinná souvislost. K doložení výše uplatněné škody poškozená společnost předložila znalecký posudek z oboru stavebnictví (viz výše), který náklady na obnovu stavby v původním rozsahu vyčíslil částkou 375 000 Kč. Naproti tomu ze znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, vypracovaného v přípravném řízení (viz výše), vyplynulo, že předmětná chatka byla již před požárem natolik degradována stářím a stavebně-technickým stavem, že neměla žádnou reálnou majetkovou hodnotu a nebyla opravitelné. Tento závěr potvrdil znalec Jaromír Vlček i při svém výslechu, přičemž doplnil, že technický stav objektu vylučoval jeho obnovu do stavu odpovídajícího stavu před požárem. Znalec Vlček současně potvrdil závěr znalce z oboru stavebnictví, že obvyklé náklady na odstranění zbytků stavby ve výši 65 000 Kč jsou účelné a přiměřené. Další dokazování ohledně výše škody, kterou dále poškozená společnost požadovala, by pak bylo dle názoru soudu nad rámec účelu a rychlosti trestního řízení. Za této situace tedy soud zavázal obžalovaného k náhradě škody poškozené

společnosti částkou 65 000 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 11, 5 % ročně ode dne následujícího po prvním hlavním líčení, tj. od 26. 9. 2025 do zaplacení. Ve zbytku uplatněného nároku byla poškozená společnosti YUSUFELI s.r.o. v souladu s ustanovením § 229 odstavec 2 trestního řádu odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání ve lhůtě do 8 dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Olomouci. Rozsudek může napadnout odvoláním státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Odvolání je také možno podat proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Odvolání musí být v uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen do odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.
Byl-li obžalovanému uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, má poškozený, kterému byl alespoň zčásti přiznán nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Ostrava 29. dubna 2026

Mgr. Alice Erleová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jiřina Závodná.